

Podlavičník

Staňte se fotoreportérem

Charlie Straight se loučí. Dnes hrají v Prachaticích

Co teď?

Ježíšku, už je čas!

Ono Dnes

SLOVO ÚVODEM

Vítejte v 1. čísle Podlavičnicku! Uznávám, že je listopad a že máme malinkatý skluz..., ale zato jsme se pekelně snažili! ☺ Někteří redaktoři odešli, staří dobří zůstali a noví (nééé-li) lepší přibyli. Jak už jsem naznačila, je celkem nemožné psát o letních zážitcích, když ráno vylezete ven a drkotáte zuby. Ale stejně... Chtěla bych vám popřát co nejsnazší proplutí tímto školním rokem, co nejméně hádek s učiteli a pevné nervy. ☺ V tomto čísle se dočtete o motivech, které vedly naše prváky k tomu, že se přihlásili na naši zdrávku. Dále se dozvíte o dobrodružství pana ředitele, který se deset dnů pohyboval v divočině plné medvědů v nadmořských výškách, že i mraky měl po kolena. Pokud jste si všimli, přežil, proto si přečtete jeho reportáž.

Deníčku se svěřili zděšený prvák a uštvaný maturant. V rubrice Ze školních lavic přinášíme kresby a tajemnou povídku. Víte, proč se slaví Halloween? Přečtete si a rozšířte si obzory. Dále se dozvíte, jak prožili maséři svůj adapt'ák. A taky naši dva studenti nás reprezentovali v zahraničí. O jejich úspěchu se dočtete na našich stránkách. Možná jste si všimli, že čtyři dny v týdnu mizí p.uč. Kovář. Kam mizí a proč? A kdo je to Derren? Kde se vzal? Na tyto otázky odpoví jen Podlavičnick.

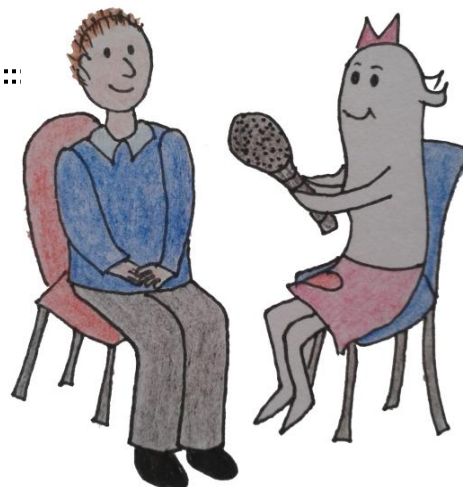
Tímto bych chtěla poděkovat za celou redakční radu těm, kteří se na tomto čísle podíleli. Takže si najděte chvílku času, posad'te se a listujte našim staronovým Podlavičnickem.

S pozdravem šéfredaktorka

NOVÁ TVÁŘ UČITELSKÉHO SBORU

ROZHOVOR S ANGLICKÝM LEKTOREM DARRENEM

PERRETTEM

1. How did you become a teacher ?

When I was working in England I fell in love with the teaching process and so decided to undertake a teaching course, after which I was employed by the company. The rest they say, is history!

2. Why have you come to our school ?

Apart from the obvious reasons such as cash and a way to make a living, I really enjoy teaching and seeing children (young, adults) learn English and have fun with it. Your school is perfect for this as you have the right Percentage of hard-working pupils and the optimum learning age.

3. Is our school better than schools in England ?

A very difficult questions but one which I hope I can give a honest answer to. Schools in England are very controlled but vary in educational levels dependant on the kind of children which attend. As a rule of thumb, I have to say that children in Europe, especially central and Eastern part, study harder and longer than in England.

4. Where did you study ?

I studied at Cranfield University in Bedfordshire England. My qualification is water and Environmental Engineering- nothing to do with teaching. From my experience I must say, in my protection, that most people change careers in their lives now.

5. Will you learn Czech language ?

It is my intention to learn your language until at least level B1 (your level). I find your language beautiful and melodic, and furthermore if I want to understand your culture I must first understand your language.

6. Have you come alone or with your family ?

I live at present on my own, but my family will follow in November so that we can start a new life here in České Budějovice.

7. What did you do before teaching here ?

Many things ! I left England in 2009 to do my teaching qualification in Kiev, Ukraine, after which I stayed for 4 years before coming here. Before this I worked in England as an Engineer and sales manager for an International company.

I hope you can understand my handwriting. I think I should have been a doctor !

Andrea Lišková a Mirka Neubauerová ZLY 2

DENÍK UŠTVANÉHO MATURANTA

Můj milý deníčku,

hned na začátku září jsem si řekla, že se budu učit! Žádné propažené víkendy, žádné mejdánky uprostřed týdne, žádná kafička s kamarádkou. Prostě jen učení, učení, učení. Vydrželo mi to asi tak pár hodin. Hned první týden se to zvirtlo. Po dvouměsíční absenci, kdy jsem Budějovice navštěvovala jen sporadicky, jsem si to musela vynahradiť. Oběhla jsem obchody, zastavila se s kamarádkami na kafe (někdy je těžké býti společenský tvor ☺), proběhly i nějaké ty mejdánky, a a... No a je půlka října, učení se mi hromadí na stole, střídavě ho převážím z domova na intr a z intru domů a ačkoliv ho mám vždy položené vedle postele, v noci mi do té hlavy samo neleze. Mému odhodlání nepomáhá ani to, že má drahá nejlepší kamarádka je učební maniak. Každý den šprtá, chodí dlouho spát a o víkendech nechce podnikat žádné akce. A tak jsem se rozhodla, že to hned další víkend změním!!!

Pátek večer. Pohodlně jsem se uvelebila u televize s kopicí učení, čajem a kocourem na klíně, to aby se taky něco přiučil. Jeden rychlý telefonát mi změnil všechny plány. Nemůžu přece nechat své kamarády opuštěné v hospůdce. To prostě nejde! Někdo rozumný na ně musí dávat pozor! Milý deníčku, nemysli si o mně, že jsem nezodpovědná, ale mám dojem, že do května je ještě času dost !!!

PS: Když se tak víkend co víkend pomalu plížím za úsvitu domů, slibuju sama sobě, že další víkend se už pravdu budu učit !!!

Míša Vítovcová už ZDA 4.B!!!

DENÍK ZDĚŠENÉHO PRVÁKA

Milý deníčku,

jsem středoškolák! Juhůů! Má nová škola je pro mne labyrintem. Když se přesunu ze třídy do třídy, vždy si připadám jako na Václavském náměstí. Je tu tolik lidí, kteří do sebe strkají a jsou nervózní. Všichni mají myšlenky úplně jinde.

Spolužáci se o přestávce chovají jako v parlamentě a při hodinách jako závisláci na facebooku. Ale já o hodině on-line nejsem. To ne. Já jako slušný žák, píšu při češtině tahák na chemii a při fyzice úkol na matiku. Na mobilu zjišťuju pouze důležité informace, například jestli mi někdo nenapsal SMSku, nebo kolik minut zbývá do konce hodiny. Ano, vím, že to zní „slušňácky“ a „šprtácky“. Ale věřte, že i já jsem svým způsobem rebel!!!!!!

Škola je vlastně pro mě velmi těžké břemeno, které táhnu za sebou. Ale na druhou stranu mi zase hodně dává. Nemám moc času řešit školu, ale co mám dělat? Tíha z knih na mě padá jako listí ze stromu. Učení je den ode dne těžší a písemky přibývají. Spolu s nimi špatné známky a rodiče začínají pomalu, ale jistě pění a vařit. Bohužel moc lidí toto nepochopí. Jak se říká, dokud si to nezažiješ, nepochopíš.

Je hrozné si připouštět, že čas letí strašně rychle. Než se naděju, je konec týdne a pak víkend . A tak to jde pořád dokola a dokola, je to hrozné. Vlastně už chápu, proč se říká, že na střední nic nestíháš a že čas ti ubíhá moc rychle. Z vlastní zkušenosti jsem zjistila, že to tak je. Nechci si to připouštět. Vlastně už teď mám být jinde, mám se pilně učit, abych tuto školu hravě zvládla a mohla vykonávat své vysněné povolání.

Zděšený prvák ☺

MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽ ZUBNÍCH TECHNIKŮ - BUDAPEŠŤ 17. - 19.10.2013

Stalo se již tradicí, že v rámci mezinárodní prodejní výstavy dentálních firem v areálu kongresového centra SYMA s názvem DENTAL WORLD 2013, se již po čtvrté konala mezinárodní soutěž zubních techniků, v níž byla poprvé zastoupena také Česká republika.

Kromě tradiční účasti maďarské výpravy složené ze sedmi soutěžících, přijeli tři soutěžící z Rumunska a dva pozvaní studenti třetího ročníku oboru Diplomovaný zubní technik z českobudějovické střední a vyšší odborné školy zdravotnické, Lucie Michalová a Jan Vaněk. Účast přislíbili také zástupci Slovenské republiky, ale nakonec museli svou účast z technických důvodů zrušit.

Samotné soutěži předcházelo třídenní odborné školení v jihomaďarském městě Pécs

(Pětikostelí), kde si většina

soutěžících osvojila nové techniky a nejmodernější metody zhotovování náhrad, prováděné v podmínkách erudovaných a uznávaných maďarských zubních laboratoří.

Zahraniční účastníci tak dostali příležitost poznat se navzájem nejen profesně, ale také navázat osobní přátelské vztahy a dozvědět se více o životě, zvycích a kultuře sousedních zemí.

V náročných podmínkách soutěže, kdy 12 zubních techniků mělo za úkol ve dvou pracovních dnech, tj. dvakrát osmi hodinách, přímo před zraky návštěvníků výstavy, vytvořit požadovaný

výrobek , si naši reprezentanti Lucka a Honza vedli opravdu dobře. V silné konkurenci především maďarských účastníků dosáhl Honza Vaněk v konečném hodnocení

na 6. příčku. Také práce Lucie byla hodnocena odbornou komisí po technické stránce velmi vysoko. Komise složená z vynikajících odborníků oboru zubní technik a zubních lékařů měla v sobotu ráno velmi těžkou práci a nakonec vybrala šest nejlepších prací. Tři nejvyšší příčky patřily soutěžícím z Maďarska. Všichni účastníci obdrželi certifikát. Organizátoři soutěže velmi ocenili účast českých zástupců, která zvedla prestiž mezinárodní soutěže. Dohodnuta byla další spolupráce a účast českých studentů na odborném školení a mezinárodní soutěži i v příštím roce.

PhDr. Karel Štix

ČESKÝ UČITEL V RAKOUSKU

Díl první: Jak se to stalo

Když jsem se asi před rokem bavil se svojí bývalou spolužačkou, toho času na mateřské dovolené, o její práci učitelky českého jazyka v rakouském Gmündu, ještě jsem netušil, že ani ne

škola HLW Haag

za rok budu pracovat v Rakousku také. Na základě tohoto rozhovoru jsem na začátku října minulého roku zašel do knihovny a půjčil si pár učebnic německého jazyka a téměř „potají“ se začal učit německy. Vzhledem k tomu, že jsem svých prvních 18 let života strávil v malém pohraničním městě (vzdušnou čarou asi 400 metrů od rakouských hranic), je skoro až k nevíře, že mě němčina na všech typech škol, kterými jsem prošel, jednoduše minula. Jako pro všechny „předrevoluční“ žáky základní školy byla mým prvním cizím jazykem ruština, pak již vždy angličtina. Nicméně při

škola HLW Haag

životě na rakouské hranici v divokých 90. letech minulého století nešlo nepochytit pár německých slov a frází.

Po zdolání pár lekcí v učebnici němčiny jsem se bez velkých ambicí někdy na začátku února přihlásil do ročního programu rakouského ministerstva školství pro učitele středních škol, jehož smyslem je přivést „multikulturní element“ do rakouského školství. Motivací bylo získat nové zkušenosti a zlepšit svoji němčinu.

Po nezbytné a zdoluhavé byrokratické proceduře, kdy jsem si musel nechat přeložit všechna vysvědčení,

diplomy a
certifikáty, a po
vyplnění
dotazníku jsem
téměř na celou
záležitost
zapomněl. Proto
bylo pro mě
velkým

překvapením, když mi někdy v květnu přišla pozvánka na pohovor pro zájemce o výše zmíněný program, který se konal v St. Pölten. Pohovor probíhal v angličtině a poté i v němčině...:☺ A to bylo opravdu zábavné s mojí němčinou... Zřejmě zabrala má věta, že jsem tu přece kvůli angličtině a ne němčině...:). Pak se zase asi měsíc nic nedělo a v červnu mi přišel email s pozvánkou na další pohovor, tentokrát již v konkrétní škole, v dolnorakouském městě Haag. Do té doby jsem si myslel, že jediný Haag v Evropě je v Holandsku...

Pak šlo vše již ráz na ráz, za dva dny mi ze školy zavolali, že mám 24 hodin na rozmyšlenou. Po vstřícném jednání s panem ředitelem Štixem jsem rakouské škole potvrdil svůj zájem u nich pracovat.

Haag je malé město (cca 5,000 obyvatel) v samém západním cípu spolkové země Dolní Rakousy (Niederösterreich), asi 30km východním směrem od hornorakouského Lince, poblíž soutoku řek Dunaj a Enns. Této oblasti se říká Mostviertel (moštová či burčáková čtvrť).

Název Mostviertel je odvozen od jablečného a hruškového moštu. Krajina mezi řekami Ybbs a Enns má velmi dobré podmínky pro zemědělství, hlavně pro pěstování ovocných stromů. Pro oblast Mostviertelu jsou typické rozsáhlé ovocné sady kolem selských usedlostí v kopcovité

statek (Bauernhof) v Allhartsbergu, kde přes týden bydlím

krajině předpolí Alp. Za hlavní město Mostviertelu je pokládáno město Amstetten.

Zajímavou kapitolou je místní nářečí, které má blíže

k hornorakouským nářečím, a někteří lidé dokonce tvrdí, že zní podobně jako francouzština...Také mnoho obyvatel Mostviertelu se tajně cítí být Hornorakušany. Tímto nářečím tady mluví každý, setkal jsem se s ním i v bance a na úřadech, o škole ani nemluvě. Kolegové mě tedy nešetří...☺

Od 2. září pracuji jako učitel anglického jazyka na HLW Haag. Je to k nevíře, ale už jsem „dokroutil“ svůj 6. týden v Rakousku. HLW znamená Höhere Lehranstalt Wirtschaft, což by se dalo přeložit jako vyšší vzdělávací ústav pro ekonomická povolání. Nejbliže má tento typ školy k naší obchodní akademii, i když v Rakousku existuje ještě typ střední školy HAK, což je v podstatě naše obchodní akademie. Na HLW i HAK se jedná o pětiletý studijní program zakončený jako u nás maturitní zkouškou. Na HLW Haag studuje asi 330 žáků a učí tu asi 35 učitelů, z nichž řada pracuje na částečný úvazek.

typická krajina Mostviertelu na předpolí Alp

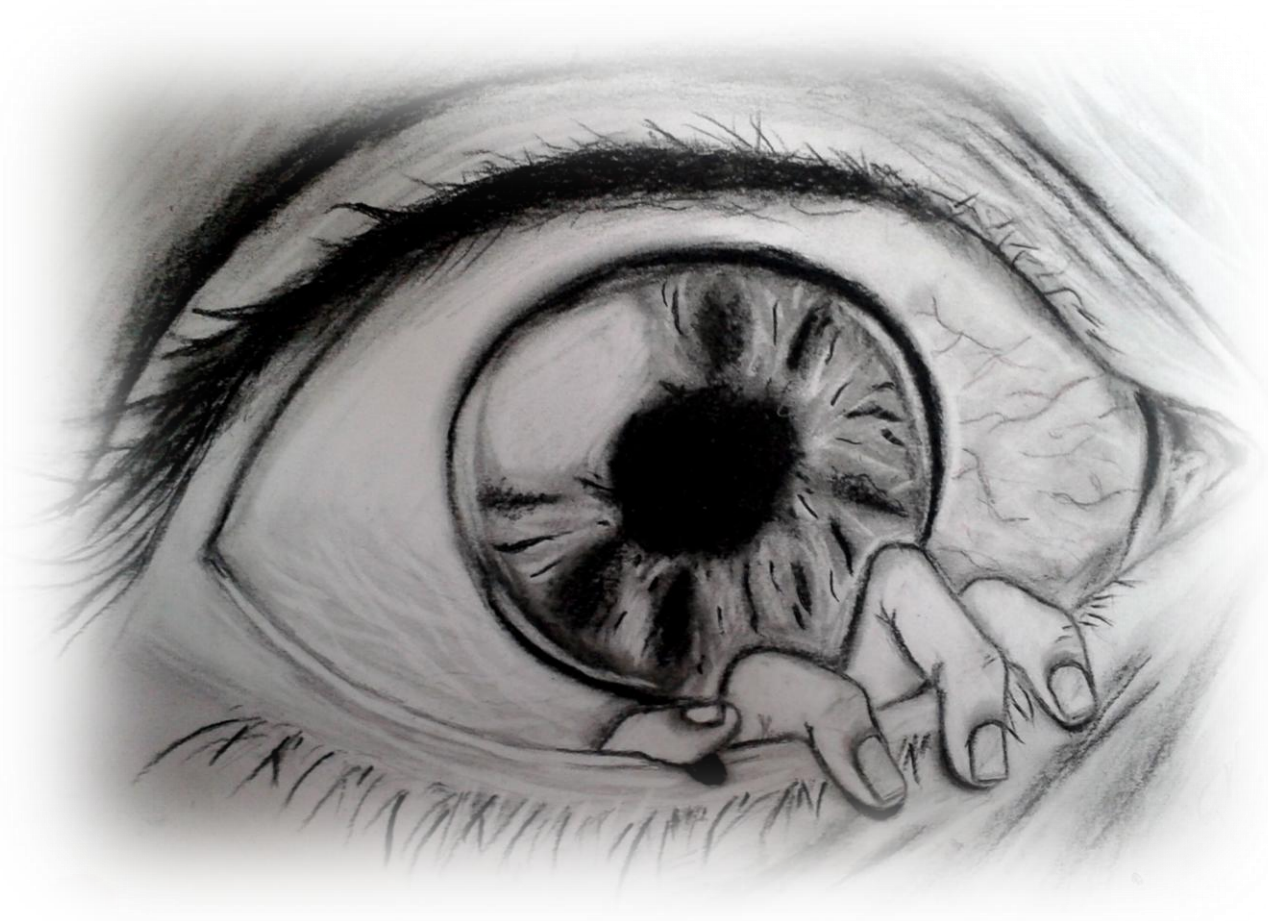
Učím 16 hodin ve 4 dnech (plný úvazek je pro učitele 20 hodin), od pondělí do čtvrtka, pátky, jak jste si doufám všimli, trávím již na naší zdravce. Co se týče bydlení, chtěl jsem něco typicky rakouského, tak jsem zvolil ubytování na statku (Bauernhof) v krásné předalpské krajině Mostviertelu. Rodina se jmenuje Horovi! Česky však nikdo nemluví. Nevýhodou je, že do školy musím jezdit každý den autem (30km).

Pokračování (možná) příště.

Mgr. Milan Kovář

PODÍVEJ SE PRAVDĚ DO OČÍ

Občas, když se tak zamyslím, napadá mě pár zajímavých a výstižných faktů. A chtěla bych se s vámi o ně podělit.

Máte odvahu určit svůj skutečný cíl?

ČLOVĚK MÁ VŽDY nějaký CÍL, ale pravý cíl člověka poznáte podle toho, co dělá právě teď a právě tady.

Zkusím vám to objasnit a dám nějaký příklad. Všichni víme, že je to pravda, a málokdy si to uvědomujeme.

Když ti někdo řekne, že chce CVIČIT, MÍT SVALY A DOBŘE VYPADAT, ale místo kliků se stále dívá na televizi a cpe se sýrovými křupkami, tak „NEDĚLAT NIC A VÁLET SE“ je jeho pravý CÍL.

Když ti někdo řekne, že by se rád NAUČIL ANGLICKY, ale místo toho, aby se šel zapsat do jazykového kurzu, jde raději na pivo, tak jeho pravým cílem je JÍT NA PIVO.

Nedávno mě zaujala věta jedné moudré paní učitelky, která zněla: „Každý student má svůj cíl už jen proto, že sám a dobrovolně jde studovat střední školu, i přestože není povinná...“

To, co děláte teď a tady, v této chvíli na tomto místě, kde zrovna stojíte – to je váš pravý CÍL. (Jen o tom zřejmě ještě nevíte...)

Tak jako máme svůj cíl, máme i sen. A život každého z nás má svůj smysl. Smutným faktem u většiny lidí je, že až na smrtelné posteli litují toho, že nežili tak, jak si přáli. Proto si uvědomte, jaký je ten váš sen a vaše poslání, a za tím běžte. Jak říká George Eliot: „Nikdy není pozdě stát se tím, čím jste se měli stát.“ Toho se držte.

Pokud máte sen, máte i svůj cíl. Když už máte cíl, máte i představu o ideálním životě. Studentky naší školy by se nejspíše chtěly stát úspěšnými doktorkami, jiné by mohly být sebevědomými podnikatelkami, právníčkami či učitelkami. To samé by chtěli studenti, být bohatí, ctižádostiví a úspěšní. Každá osobnost je jiná, ale pro všechny platí stejné rčení „**Kdo chce stavět vysoké věže, musí se dlouho věnovat základům.**“

Klára Ptáková

ANKETA

Proč jsi šla/šel na zdrávku? Co tě ovlivnilo?

15 nejčastějších důvodů:

1. Protože mě nevzali na veterinu.
2. Učitelka mluvila o tom, že existuje obor masér, a velmi mě to zaujalo.
3. Jelikož mě baví modelovat.
4. Rodiče mě k tomu popostrčili.
5. Mým snem je stát se psycholožkou.
6. Chtěla bych pomáhat dětem.
7. Nevěděla jsem, kam mám jít.
8. Na výtvarce jsem viděla holčinu, která se připravovala na přijímací zkoušky, a zaujalo mě to (obor zubař)
9. Ráda bych pracovala u záchranné služby.
10. Protože mě odmalička baví masírovat.
11. Chtěla bych pomáhat lidem.
12. Chci pomáhat lidem jako moji rodiče.
13. Jelikož mám dobrý pocit, když mohu někomu pomoci.
14. Ráda bych se stala zubařkou.
15. Chtěla bych být lékařkou a zachránit spoustu životů.

Veronika Karasová ZDA2.A

ROZHOVOR S MARTINEM JINDROU, BÝVALÝM ŽÁKEM

Proč ses rozhodl studovat medicínu?

Když jsem nastupoval na zdravku, netušil jsem, co bych chtěl po škole dělat. Napadlo mě, že bych se mohl stát záchranářem, ale bohužel tahle možnost padla, protože mám strach z výšek 😊.

Během studia mě začala bavit první pomoc s patologií a postupně jsem začal uvažovat nad studiem lékařské fakulty. Definitivně jsem se rozhodl, když ve škole byla přednáška, kterou pořádala organizace Lékaři bez hranic.

Mezi jakými fakultami sis vybíral?

V České republice je celkem 8 lékařských fakult. Tři fakulty jsou v Praze a potom jsou v Plzni, v Brně, v Olomouci, v Hradci Králové a v Ostravě. Výběr byl pro mě hodně těžký, protože každá z těchto škol má své pro i proti. Nakonec jsem si podal přihlášky na lékařské fakulty do Plzně, do Brna a na 3. lékařskou fakultu v Praze.

Jaké byly přijímačky?

Na všech lékařských fakultách se skládají písemné testy z chemie, z biologie a z fyziky. Příprava na testy pro mě byla hodně těžká, protože jsem se musel učit všechno od začátku. První příjmačky do Brna byly katastrofou, protože během testů mi všechny znalosti vypadly a já jsem měl velké problémy s otázkami. Aspoň jsem si zkusil, jaké to je. Přijímačky do Plzně a do Prahy byly už příjemnější.

Jaké je studium medicíny?

Studium na této škole je náročné, ale má také své klady. Sice se už musím toho hodně učit, hlavně tu anatomii 😊 Ale je na to dost času, když si to umíte zařídit. Vysokoškolský systém mi vyhovuje. Sice máme předměty od rána do večera, ale mezi nimi jsou velké časové prodlevy.

Zatím se mi „na medicínu“ líbí a chtěl bych ji dostudovat.

Veronika Karasová ZDA2.A

PUTOVÁNÍ PO GRUZII

Nápad, podívat se do hor Velkého Kavkazu a procestovat jednu z tzv. zakavkazských republik, vznikl v restauraci U Zelené ratolesti – „kozlovně“, kam občas s kamarády zajdeme na pivo. V posledních asi 5 letech projevují zvláště mladí lidé a vysokoškoláci velký zájem o cestování na Východ, konkrétně do některých republik bývalého Sovětského svazu. Největším lákadlem v poslední době jsou především krásy přírody, která je doposud uchráněna před civilizačními vlivy „Západu“, a kde zatím nenajdete žádný Mc Donald's a další nadnárodní obchodní řetězce. Tzv. v kurzu jsou v poslední době hory v Gruzii, Arménii a středoasijské republice Kyrgyzstán. Já jsem se společně se sedmi kamarády rozhodl pro tři tisíce km vzdálenou Gruzii, která láká především svými horami, údolími s prudkými ledovcovými řekami a téměř opuštěnými vesničkami v nadmořské výšce kolem dvou tisíc metrů.

Po několika setkáních, kde jsme se domluvili na všem podstatném, jako je termín odletu a příletu, pojištění, mapy, výměna peněz, dále co všechno vzít a nevézt s sebou, aby váha batohu byla co nejnižší atd., jsme měli jasno a mohli vyrazit do neznáma...

V pátek 13. září (!) dopoledne jsme se přesunuli zapůjčeným osmimístným vanem na letiště ve Vídni. Po asi dvouhodinovém letu jsme přistáli v tureckém Istanbulu, odkud nám asi po šestihodinové pauze letělo letadlo do hlavního města Gruzie, Tbilisi. Volný čas jsme vyplnili návštěvou předměstí jinak 13milionového města Istanbul, kde zrovna muezzin svolával tlampačem z mešity muslimy na pravidelnou večerní mši. Protože na turisty jsou Turci zvyklí spíše v centru města, stala se naše partička středem pozornosti.

Po půlnoci už jsme podřimovali v letadle, než nás probudil prudký náraz podvozku o ranvej při ne příliš šetrném přistání v Tbilisi. Pak se začaly dít věci... Protože jsem o generaci starší než všichni ostatní v partě a jako jediný ovládám ruštinu, stal jsem se automaticky tlumočnickem. Gruzínci střední a starší generace ještě rusky rozumí. Mladá generace se sice učí anglicky, ale domluvit se bylo možné jen s některými. Gruzínština se svým, sice esteticky vzhledným, ale nečitelným

písmem a několika dialekty, pro nás byla příslovečnou španělskou vesnicí. Čekal mě náročný úkol – usmlouvat co nejnižší cenu za cestu do Mestie, správního střediska oblasti Svaneti na Kavkaze, která byla vzdálena 550 km. Hromadná doprava v Gruzii je zajišťována tzv. maršrutkami (malé, několikamístné taxíky, do nichž řidič umí doslova našlapat i 32 lidí!?),

autobusová a vlaková doprava je omezená. Ve funkci „ukecávače“ ceny se mi dařilo, tak mi už zůstala a já se snažil ušetřit nám co nejvíc peněz za cestování. Nezapomenutelným zážitkem pro všechny byla šílená jízda taxíkem z letiště do centra Tbilisi kolem 3 hodiny ráno. Po městě jsme jeli průměrně stovkou, na křižovatkách jediné na červenou a předjížděli jsme ostatní taxíky zprava i zleva. Mladík za volantem hlavně nesnesl, když mu z jakékoli strany někdo překážel, byť měl předost. Ihned na něj troubil a sprostě mu nadával. Další šok jsme zažili po výjezdu z hlavního města. Po asi 50 km za městem končila dálnice a na frekventované silnici se začal po ránu toulat dobytek – krávy různě polehávaly a občas se objevilo i nějaké prase. Řidiči jsou zvyklí na to, že uprostřed cesty leží nebo stojí dvě krávy, takže je v klidu objíždějí. Není ale moc příjemné, když se kráva zrovna rozhodne jít proti vám a jako řidič netušíte, kam zrovna uhne. Navíc se nedá mluvit o pomalé jízdě, auta běžně míjejí dobytek v 80km rychlosti, což byl pro nás docela adrenalin. Jednou proti nám běžela i smečka osmi psů a v tunelu nás překvapil stojící osel...Ale časem si zvyknete na všechno. Gruzínci prostě žijí se zvířaty všude.

Ve Svatetii, která je odlehlým krajem na Kavkaze, jsme udělali 5 treků (výstupů v horách) a v nadmořské výšce v rozmezí 1400 – 2700 metrů ušli celkem 72 kilometrů. Občas jsme si sáhli na dno, například, když jsme překonávali v bahnitém terénu po dešti, s 20kg batohem na zádech, terén s převýšením 1100 m na vzdálenosti pouhé 4 km. Pro představu: kdo jste šel někdy na Klet' pod lanovkou, tak jste překonal převýšení 400 m na dvou kilometrech. Tady to bylo ještě se zátěží a v těžkém, rozmáčeném terénu. Není divu, že jsme začali ztrácet na váze, což některým (i mně) nebylo na škodu! V horách, až na výjimky, nejsou žádné obchody a restaurace, takže jste odkázáni na své zásoby a vodu z potoků a řek. Lidé v polorozpadlých vesničkách chovají pouze dobytek, koně a prasata a pěstují brambory. Proto je jejich jídelníček chudý. Pokud si zaplatíte přespání v chalupě (není levné! – v přepočtu 2 500 – 3 500 Kč), dostanete k večeři a na snídani čerstvě nadojené mléko, z mléka se připravuje tzv. *matzoni*, což je nápoj s konzistencí mezi podmáslem a jogurtem, podává se studený a s domácím chlebem *lavaš* je výborný! Na žádném stole v horských vesnicích nesmí chybět *chačapuri*, což je slaný koláč velikosti pizzy s domácím sýrem uprostřed. Ještě horký z trouby je vynikající. Problém je, když vám ho nabízejí jako hlavní jídlo každý den. To se vám přejí i ta největší dobrota.

Lidí už v horách moc nenajdete. Většinou opustili své domovy po kruté zimě v roce 1987 a odstěhovali se na jih do civilizace. Ti, kteří zůstávají, jsou považováni lidmi z jihu za podivíny. Je běžné, že vesnice má např. pouze 5 nebo třeba 11 obyvatel. Většinou ji tvoří jen jedna rodina, která se snaží po celé léto udělat zásoby sena pro dobytek a potraviny na přežití dlouhé a kruté kavkazské zimy, kdy napadnou 3-4 metru sněhu a vesnice zůstanou na dlouhou dobu odříznuté od okolního světa. Představte si, že přes zimu s nikým nepromluvíte a nikam nemůžete, když onemocníte, musíte si pomoci sami. Jediným spojením se světem je těžký nákladní vůz a vrtulník. Přesto někteří zůstávají...

Nejsilnější zážitky jsme ale měli z krásy horské přírody. Ta je ještě doslova panenská, nedotčená civilizací. Až do výšky 2 500 metrů jsou kopce porostlé rododendrony, na které musí být v době květu nádherný pohled. Z vrcholů hor se táhnou jako nitě do údolí modré potoky a říčky, které se vlévají do prudkých řek zařízlých do hlubokých kaňonů. Některé z nich pramení přímo v ledovcích. Vystoupali jsme i k ledovci ve výšce 2 400 m a viděli v plné kráse nejvyšší horu Gruzie – Šcharu (5 201 m). Na loukách se volně pasou koně a dobytek, který každý večer opouští pastviny a bez jakéhokoli lidského zásahu se přesunuje do vesnic do svých stájí. Ve volné přírodě nebyl problém se kdekoli utábořit. Spali jsme ve stanech a jídlo připravovali na ohni. Často nás ale k přespaní do vesnic vyhnalo počasí – v noci byly dlouhé a hodně hlučné bouřky včetně silných lijáků, které trvaly mnoho hodin.

Po šesti dnech jsme se přesunuli na pobřeží Černého moře, do střediska *Anaklia*, kde jsme relaxovali po náročných výstupech v horách. Teplota vody byla příjemných 21°C a jednou jsme pozorovali i několik delfínů, kteří se zatoulali ke břehu. Dva dny před odjezdem jsme ještě udělali 250 km dlouhý přesun do oblasti s názvem *Vardzia*, asi 30 km od tureckých hranic, kde jsme navštívili rozsáhlé skalní město a přírodní lázeň se sirnou vodou, která měla teplotu 45°C. Cestou zpátky do Tbilisi jsme se ještě zastavili v rodišti sovětského diktátora Stalina a prohlédli si jeho muzeum. Po noční prohlídce hlavního města Tbilisi jsme se přes Istanbul šťastně vrátili 23. září zpátky do Vídně. Nikdo z nás této cesty nelitoval. Měli jsme ještě možnost vidět Gruzii takovou, jaká po celá staletí byla – obyčejné lidi s původní kulturou, drsnou a zároveň nádhernou, nedotčenou přírodou, přirozenou symbiózu člověka, přírody a zvířat a všudypřítomný

klid a místa, kde se zastavil čas. Takovou Gruzii už nikdy nevidíme, civilizace se nezadržitelně
řítí i tam...

GRUZIE

SAKARTVELO (gruzínsky)

69 700 km² 4 630 000 obyvatel

Hlavní město: Tbilisi (1,3 mil. obyvatel)

Státní zřízení: republika (prezident: G.Margvelašvili), vznik: 1991 (nezávislost na SSSR)

Jazyky: Gruzínština, Abcházština

Náboženství: pravoslaví (80%), Islám

Měna: gruzínské lari (= cca 12 Kč)

Soutěžní otázka: Jak se nazývají gruzínské autonomní republiky?

PhDr. Karel Štix

ADAPTAČNÍ KURZ MSR 1

Ráno jsme se sešli na vlakovém nádraží v Českých Budějovicích. A jelikož české dráhy opět nezklamaly, byla výluka a jeli jsme autobusem až do Borovan, kde už na nás čekal vlak. Když jsme vystoupili na zastávce Nové Hrady-Byňov, uvítali nás na autobusové zastávce dva pozoruhodní trpaslíci, kteří si mezi sebou celkem hlasitě povídali a snažili se zapojit

do rozhovoru i nás. My jsme se jen tak nedali, ale pak se pan učitel zachoval jako pravý džentlmen. Když chtěli napít, tak jim ochotně nabídl své pití. Nastoupili s námi i do autobusu a nám to bylo čím dál podezřelejší. Pak většina usoudila, že to bude asi součást našeho programu, a jelikož ani pan učitel třídní, neboli Tréňa, o našem programu také nic netušil, varoval nás, že můžeme čekat cokoliv.

Vystoupili jsme na nádraží v Nových Hradech i s trpaslíky. Jak jsme se tak rozhlíželi, jako první nás napadlo, že je to jako v Babovřeskách. A proč? Protože když jsme se pořádně rozhlédli, uviděli jsme na nedaleké lavičce sedět dvě stařenky a jednoho staříka s velmi hustým plnovousem. Samozřejmě jsme se vydali přesně tím směrem, kde seděli. Trpaslíci nás mezitím opustili a naši pozornost zaujaly už výše zmíněné osoby. Seděly u pískoviště a krmily holuby, kteří byli sice z kartonu, ale komu by to vadilo, že? A jelikož nikdo z nás nevěděl, kam vlastně máme jít, tak jsme se jich zeptali na cestu. Při sáhodlouhém vysvětlování všichni žáci postřehli, o koho se jedná. Samozřejmě o Špáču a jeho další dvě pomocnice. Když jsme se dopravovali ke konečnému popisu cesty, vydali jsme se směrem, který nám byl ukázán.

Z kopce do kopce, takto by se dala popsat naše cesta o délce 3 kilometrů do táborového kempu Veveří. Po strastiplné cestě, na níž nás provázely cedule s různými nesmyslnými sděleními (pak jsme se dozvěděli, že jsme je měli otočit), jsme se konečně dostali před kemp, kde na nás čekala jedna větší, už srozumitelná cedule, na které stálo, že si máme zavázat oči, utvořit řadu a chytit se za ruce. Snažili jsme si nějak improvizovaně zakrýt oči, protože skoro nikdo neměl šátek. Dorazil k nám "anonymus" a byl to samozřejmě Špáča v gumovkách, pláštěnce a s bílou maskou zakrývající tvář. Rozdal nám šátky, my si zavázali oči, chytli se za ruce a šli. Bylo to celkem zajímavé jít poslepu a důvěřovat tomu, kdo je před vámi, a držet

rovnováhu s našimi těžkými taškami v rukou. Když jsme kousek popošli, vystřídalo spojené ruce lano, které bylo propleteno mezi stromy a bylo naším jediným vodítkem.

Došli jsme do tábora a s velkou úlevou jsme si sundali šátky, abychom se rozhlédli a zjistili, kde že to budeme trávit ty tři dny. Než jsme se rozkukali, už nás volal kapitán na palubu. Nechápete? My jsme zpočátku taky nevěděli, co se po nás chce, ale pouze do doby, než nám to bylo vysvětleno. Každý si určil, co bude na lodi dělat, plavčíci a kapitán ho pustili na palubu. Tak jsme se ubytovali a sešli se v krásném dřevěném srubu, kde jsme se usadili do kruhu, abychom na sebe viděli. A jelikož jsme se ještě moc neznali, tak naším prvním úkolem bylo napsat si na samolepící papírek jméno nebo přezdívku. Pak nás čekala další aktivita. Napsat na barevné papírky, co očekáváme, co bychom chtěli, čeho se bojíme. Nejčastější přání a obavy se týkaly jídla! V tu dobu už nám všem celkem kručelo v žaludku. Když nám řekli, že oběd bude až za hodinu, nebyli jsme zrovna nadšení. Pak nám dali rozchod, a tak jsme si šli prohlédnout, co

nám to maminky zabalily dobrého. Někteří už z hladu zkoušeli opravdu všechno, například za oběť padlo pár nezralých švestek z tamějšího stromu.

A pak konečně nadešel čas oběda. Jako první chod byla čočková polévka. Jelikož nás svou chutí moc neoslnila, stěžovali jsme si "lodnímu kuchaři" Tréňovi. Ten nám řekl, že když si jí osolíme a opepříme, bude dobrá. Eliška to vzala opravdu doslova, s dobrým úmyslem opepřit

kamarádce polévku popadla pepřenku a omylem jí tam vysypala celý obsah. Těšili jsme se na druhý chod - na pečené kuře s bramborem. To už uspokojilo naše očekávání i hladové žaludky.

Po poledním klidu nás čekalo mnoho aktivit. Například přecházení po kládách nebo spíše po hraně pískoviště. Potom jsme se přesunuli i na lano položené na zemi. Obtížnost přecházení se stále stupňovala, myslím si, že všichni tuto hru shledali velmi zábavnou a zajímavou. Po těchto aktivitách byly i chvíle odpočinku a u večere nás uvítaly horké párky.

Po večeri jsme se měli rozdělit do skupinek po čtyřech. Už se setmělo, sešli jsme se v klubovně. Ještě před vchodem do klubovny jsme postřehli, že jsou všude po okolí rozmístěná světýlka. Stále jsme nechápali, ale poté, co nám to objasnil vedoucí tým, jsme rychle pochopili. Šlo o to, aby tři šli napřed, naučili se básně, a pak je naučili čtvrtého, který zůstal v klubovně. Co k tomu dodat? Někomu to šlo lépe, jiným zase hůře. Pamět si s námi cvičil i Tréňa, na kterého už také ke konci padla únava. Ale nebyl jediný, jelikož jsme skončili v půl jedné. Všichni jsme se zachumlali do spacáku a než jsme se nadáli, už nás ráno v osm budili Šmoulové. Myslím si, že v tu chvíli jsme všichni tu píseň nenáviděli, ale naštěstí nenávist netrvala dlouho a s radostí jsme se vydali plnit další aktivity.

Jedna z prvních byla namalovat si plakát, který by mohl zdobit naši třídu. Když jsme otevřeli barvy, začalo pár lidí malovat, ale ostatní přišli na daleko zábavnější variantu této aktivity. Místo na papír nanášeli barvu na sebe navzájem, nakonec to dopadlo tak, že barvy skončily na nás a minimum na papíře. Po umytí jsme pokračovali podle programu. Aktivity byly zaměřeny hlavně na důvěru, tou nejzajímavější bylo padání do prázdna, dole nás chytali spolužáci a Tréňa se Špáčou. Po tomto náročném odpoledni si někteří z nás objednali

palačinky se šlehačkou, zmrzlinou a ovocem a jiní se nasýtli krupicovou kaší. Když jsme dojedli, dali jsme si chvíli pauzu a už jsme šli grilovat maso a hermelíny. Zatímco se připravoval program, povídali jsme si a Tréňa nás bavil historkami ze svého života.

Program uvedl opět náš anonymus Špáča. Čekala nás cesta, na které jsme měli poznat sami sebe. Šli jsme v jedné velké skupině lesem. Cesta byla místy velmi bahnitá, ale jsme šikovní, a tudíž jsme ji bravurně překonali. Došli jsme na louku, kde nádherně svítily hvězdy, tam si nás Špáča po jednom odváděl doprostřed louky. Všichni jsme nedočkavě čekali, až na nás přijde řada. Pokračovali jsme dál naší cestou k objevení sama sebe. Špáča nás vedl blátitou stezkou, která vypadala celkem strašidelně. Konečně jsme se celí dostali z lesa a krom špinavých bot se nám nic vážného nestalo.

Opět jsme byli pozváni do naší klubovny, kde nás uvítaly naše tři průvodkyně s maskou. Po podlaze byly rozsety svíčky a vata. Po ukončení této cesty za sebepoznáním jsme šli zalehnout do chatek, a protože bylo už půl druhé ráno, netrvalo dlouho a všichni jsme spali. Ráno jsme dokončili aktivitu ze včerejšího večera a rozmotali jsme dvě klubíčka provázku, která dokázala, že jsme se za ty tři dny opravdu více poznali. Za celou třídu bych chtěla poděkovat pětičlennému týmu, který pro nás připravil krásný adaptační kurz, a našemu Tréňovi, který za námi vždy stál a podporoval nás.

Nikola Pokorná MSR 1

Slovo třídního učitele:

I když realizátorem kurzu byl můj blízký kolega, překvapilo mne, že jsem z něj žádné informace o aktivitách, které nás čekaly, nevymámil. V podstatě jsem za to velmi rád, jelikož bych byl ochuzen o překvapení a zároveň bych tím znevýhodňoval ostatní. Síla vůle a odhodlání pana učitele Špačka přišla vhod i v nočních aktivitách a patří mu za to můj obdiv, jelikož obdoba stezky odvahy splnila očekávání třídy zažít pořádný adrenalin. V průběhu adaptačního kurzu se třída poznala, vznikly první kamarádské vztahy a vynikly osobnostní rysy žáků. Jsem přesvědčen, že cíl kurzu byl naplněn a napomohl mi poznat své žáky i se jim více přiblížit.

Můj velký dík patří Vládovi Špačkovi, alias „Špáčovi“, a jeho realizačnímu týmu a v neposlední řadě i mé třídě. Pouze bych aktuálně rád apeloval na všechny, ať i ve školních lavicích táhnou za jeden provaz a respektují pravidla, která jsou nastavena a dána.

Vzkaz pro pedagogy: Kurz vše doporučuji všem učitelům, kteří chtějí poznat svou třídu a být žákům o kousek blíže, aniž by utrpěla pedagogická autorita. Jsem přesvědčen, že když nás žáci poznají, budou nám více důvěřovat, lépe nás pochopí a budou nám naslouchat.

Mgr. Pavel Leština

PRAVDA O HALLOWEENU

Vy sami možná nevěříte v nadpřirozené síly a magii. Halloween je pro vás spíše příležitost k zábavě a rozvíjení představitivosti. A nejde jen o známé duchy, čarodějnice, kostlivce.....,ale i o stále populárnější upíry.

Halloween v bodech

- Pohanský původ a kořeny v uctívání předků
- Americký svátek X každý rok slaven ve více zemích
- Sladkosti: Keltové si sladkostmi usmiřovali zlé duchy
--> koledování
- Kostýmy: skrýš před zlými a pomstychtivými duchy
- Dýně se svíčkou: zahnání zlých duchů

Halloween v proudu času

5.stol.př.n.l. : Keltský svátek Samhaim – démonská noc

7.stol.př.n.l. : papež Bonifác zavádí Svátek všech svatých

11.stol.n.l. : 2.11. – Dušičky

18.stol.n.l. : Hallow Evening --> Halloween

20.stol.n.l. : Halloween – USA

21.stoln.l. : mnohamiliardový byznys po celém světě

Výrok čaroděje v novinách USA Today: „Křesťané si to neuvědomují, ale slaví s námi náš svátek a to se nám líbí...“

„ Tak budete letos slavit Halloween?? „

PŘÍRODOVĚDNÝ PROJEKT - DRUHÝ ROK EXISTENCE

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Přírodovědný projekt se přehoupl do své druhé poloviny dvěma exkurzemi a pilotáží Přírodovědného semináře. Už 17. září navštívili žáci třídy ZLY 4. Zoologickou zahradu v Praze. Měli tak možnost doplnit si školní teoretické znalosti pozorováním různých druhů denních i nočních savců ve výběžích a pavilonech.

22. října se žáci 3. a 4. ročníku lycea vypravili do rakouského Lince do muzea budoucnosti ARS Elektronica Center. Mimo jiné si tam vyzkoušeli, jak očima psát text na monitoru počítače, prohlédli geneticky modifikované květiny a vyslechli, jakým způsobem se genová manipulace provádí. V malém 3D kině „seděli na Saturnových prstencích“ a sledovali krátký film o Sluneční soustavě. Program pokračoval i mimo prostory muzea. Žáci se projeli městským minivláčkem a prohlédli si nejdůležitější městské pamětihodnosti. K velkému zdaru exkurze přispělo i velmi příznivé počasí.

Koncem září se rozběhla pilotáž Přírodovědného semináře. Účastní se jí žáci 4. ročníku laboratorních asistentů a lycea. Seminář se tak vyučuje ve dvou skupinách. Laboranti mají biologickou a fyzikální část, lyceum navíc i chemickou. Část biologická a chemická se zaměřuje

na pozorování a praktické otázky, část fyzikální spíše teoreticky. Jako první proběhla část biologická. Žáci pracovali s digitálním vizualizérem, binokulárními lupami a mikroskopy s LCD panelem a pozorovali vodní a půdní bezobratlé živočichy, například žížaly, červy a larvy komára. Při další hodině sledovali dělicí se chloroplasty v buňkách mechu měříku a chromoplasty v buňkách rajčete. Snad nejvíce je zaujala pitva ryby. Při ní pozorovali stavbu jejího těla a vnitřní orgány.

Od druhé poloviny října a v listopadu pokračuje seminář fyzikálními tématy, která si kladou za cíl prohloubit a upevnit znalosti žáků v oblastech této přírodní vědy a tím přispět k vyšší úspěšnosti absolventů semináře v přijímacím řízení na vysoké školy i při studiu na nich. V chemické části semináře si žáci lycea v příštích týdnech vyzkouší rozbor látek suchou cestou plamenovými zkouškami a žiháním látek ve zkumavkách. Laboranti se budou nadále vzdělávat ve fyzice. Skončíme opět biologii a to genetikou.

Mgr. Jana Lvová

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

PODZIMNÍ PŘÍBĚH

Podzim. Je to čas, kdy se zvíř připravuje na zimu. Podzim je plný barev a spadaného listí. Na podzim vládne pochmurné počasí a ospalost nás doprovází na každém kroku. Pro každého z nás má podzim jiný význam. Pro někoho je to jenom jedna z částí roku, kdy si děti hrají ve shrabaném listí a pouštějí

papírové draky. Ale pro mě je to období plné vzpomínek. Vzpomínek na dobu, kdy jsem ještě vůbec netušila, co mě čeká. Tehdy jsem nevěděla nic z toho, co se stane. Proč? Nikdy nemůžete vědět, co by se stalo kdyby...

Když nastane podzim a zbarvené listí se snáší ze stromů na zem, přepadne mě touha vrátit se ve vzpomínkách zpět. Jenomže kdybych se pořád vracela, po čase už bych se asi ani nechtěla z těch vzpomínek probudit. Bylo by to to nejjednodušší řešení. Alespoň pro mě. Oprostila bych se od celého světa a zůstala bych tam, kde bych teď chtěla být. Dnes se do svých vzpomínek vrátím. Touha zahloubat se do nich je totiž téměř nesnesitelná. Už od rána mám takové zvláštní tušení, že se něco stane. Nevím, kdy nebo jak, ale cítím to. Nejspíš to bude tím, že je dnes 2.11., tedy Svátek zesnulých.

Procházím se v parku plném vysokých mohutných stromů, které už všechno své listí shodily dolů. Jdu okolo nich, ale nevnímám je. Nevnímám nic. Jsem duchem zcela jinde. Vzpomínkami jsem zabloudila do doby asi před rokem. Stejně roční období. Je zrovna září a mám narozeniny. Tolik se těším na večer. Můj mladší bratříček a já půjdeme na koncert pro mne zatím neznámé rockové skupiny. K narozeninám jsem dostala od kamarádky lístky. Nevím, jestli se nám to bude líbit, ale proč bych tam neměla chodit, když už ty lístky mám? Na své narozeniny nikdy žádné oslavy plné jídla, pití a lidí nepořádám. Mám raději, když se nic neplánuje, protože je to potom větší legrace.

Už je skoro 8 večer, takže vyrážíme. Brácha Erik se těší stejně jako já. Nedávno mu bylo teprve 16 a nikde pořádně nebyl. Jdeme prázdnými ulicemi osvětlenými jen září z pouličních lamp. Ve městě je slyšet nezřetelný zvuk aut. Ticho ruší jen naše kroky a naše hlasy v tlumeném rozhovoru. Povídáme si o všem možném jako vždycky. Nic nenasvědčuje tomu, že by se mohlo něco stát. Ve tři čtvrtě na devět jsme na místě. Je vidět jen pódium a davy lidí okolo. Nenápadně vklouzneme mezi lidi a čekáme, co bude dál. Lidi se na sebe mačkají jako sardinky v plechovce.

S Erikem se držíme u sebe. Najednou nastal zmatek. Lidé se jako splašení tlačí vpřed. Nejdřív se bráním, ale potom se nechávám unášet davem. Stále se ohlížím po Erikovi. Nikde ho nevidím. Volám ho. Nic. Žádná odpověď. Začíná se mě zmocňovat panika. Kde je? Měla jsem na něj dávat pozor. Zničehonic mě někdo chytí za ruku. Píchne mě u srdce. Je to Erik. Jsem tak ráda, že je zase u mě. Zazněly první tóny. Celý koncert jsme si náramně užívali. Moc se nám líbil.

Koncert skončil kolem 11. hodiny v noci. Naštěstí se mnou jde Erik. Byla bych mrtvá strachy, kdybych musela jít sama. Nepotkáváme vůbec žádné lidi. Domů nám zbývá pár metrů, když mě někdo chytí za ruku a zatahne mě do temné postranní uličky. Chci křičet, ale nemůžu. Pusu mi zacpal rukou nějaký obrovský silný chlap, který příšerně páchne alkoholem. Tiskne mi nůž na krk. Bojím se. A kde je Erik? Vždyť viděl, co se stalo. Jakto že tu není? Opět mě zachvátila panická hrůza. Proti útočníkovi jsem zcela bezmocná. Ten chlap na mě křičí a dýchá mi do tváře. Alkoholový zápach je téměř nesnesitelný. Najednou mi stiskne krk. Tlak je čím dál větší. Cítím, jak se mi podlamují kolena. Padám na zem. V tu ránu se zpoza rohu objeví Erik. Taková úleva. Už jsem myslela, že mě tu nechá. Chlap najednou jako by zmizel.

„Kde jsi byl?“ ptám se, ale z mých úst se ozve jen přiškrcený skřek. Erik se nade mnou sklání. „Nestalo se ti nic?“ ptá se. „Já jsem byl zavolat policii. Neměj strach.“ „Jo, jsem v pohodě,“ podařilo se mi ze sebe vypravit. Zatímco se nade mnou Erik skláněl, útočník se k nám začal opět přibližovat. Když už byl skoro u nás, zaregistrovala jsem pohyb a v poslední chvíli jsem strhla bratra na stranu. Protože byl útočník opilý, skácel se vedle nás k zemi. Jenomže i přes svou opilost byl dost rychlý na to, aby sebral nůž a vrhl se na Erika. Ani minutu jsem nezaváhala a vrhla se na opilce. Snažila jsem se ho od bratra odtrhnout. Mé síly na něj ale nestačily. Překonala jsem odpor a zakousla jsem se mu do ruky s nožem. Vyjekl bolestí a nůž upustil. Rychle se však vzpamatoval. Pěstí mě udeřil do tváře. Bolest mi projela celým tělem. Srazilo mě to na kolena. Mezitím, co jsem se vzpamatovala z úderu, vrhl se útočník opět na Erika. Skočila jsem mu na záda a vši silou jsem ho zatahla zpět. Než se mi podařilo opilce odtrhnout, stačil bratrovi zasadit ránu nožem. To ho asi uspokojilo a dal se na útěk. Neběžela jsem za ním. Přispěchala jsem k Erikovi. Ležel na zemi. Zkusila jsem, jestli dýchá. Nic. Vlastně ano. Ucítla jsem slabý sípavý nádech. Díky bohu. Začala jsem tedy zjišťovat, co mu je. Prohmatala jsem jeho tělo. Na rukách jsem ucítla něco mokrého. Krev. Její kovový zápach jsem poznala hned. „Eriku, slyšíš mě?“ Žádná odpověď. Oči měl zavřené. Nedýchal. Automaticky jsem začala s resuscitací. Nejdříve tlak na hrudník, poté dýchání z úst do úst. Rty i ruce mám pocákané jeho krví. Snažím se ho oživit. Ale stačí mi jeden jediný pohled do jeho očí. Je mrtvý. Už ho nezachráním. Z očí se mi proudem lejou teplé slané slzy. Jsem jako smyslů zbavená. Proč on? Proč zrovna dneska? Nechápu to. Nevnímám nic. Sedím u něj celá zbrocená krví. Křečovitě mu mačkám ruce. Nevím, jak dlouho jsem tam tak seděla. Z transu jsem se probírala až po příjezdu policie.

Jak nad tím s odstupem času čím dál tím víc přemýšlím, zdá se mi to nepochopitelné. Pořád si přehrávám ten příběh v hlavě. Je to tak živé. Stále to mám před očima. Byla to náhoda? Možná, ale ten pocit, že to tak není, mě děsí.

Za dobu, co jsem si přehrávala tu scénu, se docela setmělo. Měla bych se vrátit domů. Nikdo tam na mě sice nečeká, ale to je jedno. Je mi zima. Ruce i tělo mám promrzlé na kost. Zabočím do postranní uličky, abych byla dřív doma. Mám z těchto uliček strach. Někdy jimi ale chodím, protože mi to připomíná Erika. Někdo si asi řekne, proč to dělám. Já tudy chodím proto, že se bojím, že na něj zapomenou úplně. To nechci. Uličku, kterou jdu, osvětlují jen pouliční lampy a slyším jen své kroky, jak klapají po dlažebních kostkách. Přesně jako ten osudný večer. Najednou mě přepadne divný pocit. Docela mně z toho běhá mráz po zádech. Je to snad varování? Pohlédnu do výlohy papírnictví. Ve skle vidím jeho. Když říkám jeho, myslím tím opilce, který zabil Erika. Myslela jsem, že kdybych ho někdy potkala na ulici, ani bych si nevzpomněla, jak vypadal. Ale ne. Ten tupý výraz v obličeji a hlavně ten alkoholový odér bych poznala všude. Kde se tu vzal? Sledoval mě? Začíná se mě zmáhat pocit, že tento večer chce zabít právě mě. Proč? Po chvíli se mu objevil křivý úsměv na rtech. Mám strach.

Pomaloučku se k němu otočím tváří v tvář. Jen co jsem se k němu otočila, v jediném okamžiku je těsně u mě. Pod krkem cítím ostří nože a chci vykřiknout, ale dřív, než jsem to stačila udělat, zacpal mi dlaní pusou. „Teď tě zapáchnu stejně jako tvýho bráchu. Každý den se mi zdá, že když budeš žít, provalí se to a kvůli tobě mě zavřou do lochu. To bych nechtěl. Jedinou možností je tvoje smrt.“ „Prosím, ne. Na policii jsem přece řekla, že si útočníka nepamatuju. Proč bych jim tam teď chodila něco o vás říkat?“ V tu chvíli jsem nevěděla, jestli mi vůbec rozuměl, když jsem měla zacpanou pusou. Ale asi mě slyšel, protože řekl: „Třeba by ti nedalo spát svědomí, děvenko. Musím se teda postarat, aby pravda nevyšla na povrch.“ Chystal se mě udeřit rukou do obličeje, ale najednou se zarazil. Zvednul se vítr. Ochladilo se tak, že byl vidět můj dech v obláčkách páry. Spadané listí chrástilo o chodník, jak ho vítr nesl ulicí. Nevěděla jsem, co se děje. Vrah otočil hlavu na stranu. Díval se po směru odvátného listí. Potom upustil nůž a klekl na kolena. Jako by někoho prosil. Podívala jsem se pořádně a pak jsem ho uviděla. Erik. Nebo spíš duch mého bratra. Stál nad vrahem a díval se mu do očí. Hýbal rty. Asi mu něco říkal, ale vítr jako by mu slova trhal od pusy. Za okamžik se vrah složil na zem. Dostal infarkt. Erikův duch na mě pohlédl. Usmál se. To bylo poslední, co jsem viděla, než se rozplynul jako pára. Chvíli jsem se nemohla ani pohnout. Stála jsem nad bezvládným tělem vraha. Z jeho alkoholového oděru a ze zápachu smrti se mi zatočila hlava. Upadla jsem vedle něho na zem.

„Kykyryký...kykyryký...“ ozývá se mi z mobilu budík. Je půl sedmé. „Cože? To se mi snad všechno jenom zdálo? Já přece nikdy bráchu neměla? Ten sen byl ale tak živý. Ještě teď se z toho celá klepu. Pořád před sebou vidím tu mrtvolu. Na druhou stranu jsem ráda. Nechtěla bych,

aby to byla pravda. Kolikátého dneska vlastně je?" odhodím peřinu a běžím se podívat do kalendáře. No je to jen náhoda? Je 2.11..včera byl Svátek zesnulých. To mě jako navštívil v noci duch nebo co? Ach jo. Asi je to jenom výplod mé bujné fantazie. Snad. Protože je pondělí, musím jako obvykle do školy. Vypravím se a ještě celá bledá z noční můry jdu do školy. Po celou dobu strávenou ve škole jsem nemohla zapomenout na ten sen. Pořád se mi vtíral do myšlenek. Rozhodla jsem se tedy zajít na hřbitov. Jsou přece Dušičky, alespoň navštívím babičku a dědečka. Domů jsem si jenom hodila tašku do školy. Vyrasila jsem hned, dokud je světlo. Nerada bych šla zpátky po- tmě sama. Cestou jsem koupila v květinářství fialový vřes v květináči a svíčky se sirkami. Před černou kovovou hřbitovní bránou jsem se zhluboka nadechla a vzala jsem za mohutnou kliku. Brána se se skřipěním otevřela.,, To je scéna jako z hororu,“ napadlo mě. Vzkročila jsem dovnitř.

Mé boty vydávaly chroupavý zvuk, když jsem šla po cestičce vysypané drobnými kamínky. Hrob babičky a dědečka je skoro až na konci hřbitova. Nedalo mi to žádnou práci ho najít. Hrob je ze šedivého kamene, který je zčásti porostlý břečťanem. Položím na hrob květinu a zapálím svíčky. Chvilí tam stojím a poslouchám to hrobové ticho. Slyším jen vítr, který si pohrává s mými vlasy. A ten vánek ke mně zanesl slova:,, Pomoz mi. Najdi mě. "Zase si se mnou pohrává moje fantazie? Ne. Určitě se mi to nezdá. Začala jsem tedy pátrat, odkud se ta slova vzala. Šla jsem za větrem, který mi do ucha šeptal stále stejná slova. Zavedl mě až na druhou stranu hřbitova. Na této straně je jen jeden jediný opuštěný hrob mezi dvěma duby. Na tom hrobě kdosi sedí. Přikradla jsem se trochu blíž. Ta postava na hrobě je kluk.

Zeptala jsem se ho:,, Nevolaš jsi náhodou o pomoc?" Otočil se a já ho poznala. Byl to Erik. Ten kluk ze snu. Jak je to možný? ,, Volal jsem tě . Čekám na tebe." ,, Jak to, že na mě čekáš? Chci říct, proč?" ,, No přece jsem tě přivolal, když jsi spala. Zdálo se ti o mně." ,, Ale jak to? Ty jsi duch nebo člověk?" ,, Já jsem duch. Tady je můj hrob. Víš, ten sen. To byla skutečnost. Opravdu se to stalo. Chtěl jsem sdělit někomu svůj příběh. Nikdy se totiž nezveřejnilo, co se tehdy stalo. Většina lidí si myslí, že má vražda se smrtí opilce nemá nic společného. Musíš lidem říct, jak to bylo. Chci, aby moje duše měla konečně klid." ,, Dobře, ale proč zrovna já? Co s tím mám společného? A co ta dívka, proč jim to neřekla ona, tvá sestra?" ,,Má sestra to nikomu neřekla, protože se bála. Nechtěla to nikomu říct. Prosil jsem ji, ale nepomohlo to. Tobě jsem svůj příběh vyprávěl prostřednictvím snu, protože se jí hrozně podobáš." ,,A tvá sestra ještě žije?" ,, Ne. Zemřela asi rok po tom. Srazilo ji auto, když se vracela domů ze školy." ,, Aha. To je mi líto. Jak se jmenovala a proč tady nemá hrob?" ,,Jmenovala se Sophie. Postavili jí pomníček u silnice, kde umřela. Nemůžu za ní ani jít. Zdi hřbitova tam nesahají a jako duch mám jen omezené hranice." ,, Ale jakto, že jsi ji teda přišel zachránit před tím člověkem?" ,, To byla jen výjimka. Dostal jsem šanci se pomstít." ,, Hm...A ty si myslíš, že tvůj příběh zveřejním?" ,, No jistě. Já totiž

vím, že někdy píšeš do novin. Slib mi, prosím, že o tom napíšeš." Zarazilo mě, když řekl, že to o mně ví, ale je to přece duch, a tak jsem zašeptala: „Slibuji." Sklopila jsem oči a zadívala jsem se na špičky bot. To dělám, když přemýšlím. Chtěla jsem se ho ještě zeptat, proč mi ten sen promítl až teď. Ale když jsem se opět podívala na hrob, byl prázdný. Po chvíli mi došlo, že odpověď znám a je docela jednoduchá. Na Dušičky mají přece duchové možnost setkat se s lidmi.

Následující den jsem sepsala velmi zajímavý a povedený článek. Den nato vyšel v novinách. Několik lidí jsem sice o souvislosti případů přesvědčila, ale většina si stejně myslí své. Já jsem svůj úkol splnila, slib jsem dodržela. Také jsem se zašla podívat na hřbitov za Erikem. Zanesla jsem mu k hrobu výtisk novin s mým článkem. Když jsem mu potom zapalovala svíčku, na krku mě polechtal větřík. S vánkem ke mně dolehla slova: „Děkuji." „Teď jeho duše konečně našla svůj ztracený klid." řekla jsem si.

Andrea Lišková ZLY2

MOJE PRVNÍ TANEČNÍ

Snad padesátkrát jsem od babičky slyšela větu: "Až půjdeš do tanečních..." V důsledku toho jsem došla k názoru, že taneční jsou stejně důležitý moment v životě mladé dívky jako například zuby moudrosti, první rande, promoce nebo svatba. Pochopila jsem, že neabsolvuje-li dívka taneční, není plnohodnotným rozvinutým jedincem. 24.9. nastal den D a já stála na pomyslném prahu vlastní rozvinutosti a dokonalosti.

Jako teoretickou přípravu jsem zvolila známou povídku Šimka a Grossmanna Moje první taneční a upřímně se vyděsila. Při mé výšce se mé obavy týkaly především toho, zda mistr nezapomněl udělat nábor v basketbalovém oddílu. Brala bych i volejbalisty, přestože k volejbalu nemám vřelý vztah (p.uč. Marešová by mohla vyprávět).

Odpoledne před první lekcí jsem se zavřela do koupelny a na otázky a připomínky matky, zda si drhnu i vnitřnosti a že volali z vodárny, protože stav vody rapidně klesá, jsem nereagovala. Má kamarádka se rozhodla stát mou vizážistkou a používala různé donucovací i přesvědčovací prostředky (občas překročila i hranice vydírání-zvláště v otázce lodiček na podpatku). Nejen já jsem propadla hysterii, mamka prohlásila, že na tohle nemá nervy a šla překopávat skalku na zahradě.

Čím více se blížil autobus ke Slavii, tím víc jsem doufala v nějakou přírodní katastrofu nebo cokoli, co by mi zabránilo v cestě. Bohužel teroristický útok, ani tornádo se nekonalo a já o půl

hodiny později stála v řadě dívek a proti mně přešlapovali chlapci. V černém kvádru s bílými rukavicemi vypadali spíš jako tučníci. V rozhodující chvíli mi moc nepomohl ani kamarád – mistrův „asák“, který se ke mně přitočil a polohlasně šeptl: „A jste v p...“ Než jsem mu stihla odpovědět, přes celý sál zazněl mistrův hlas: „Pánové, zadejte se.“ Chlapci se dali do pohybu. V této chvíli se ukázalo, jak je kdo sportovně nadaný. Chvílemi to celé připomínalo něco mezi sprintem a wrestlingem. Když se utvořily páry, začali jsme tancovat. Připadalo mi, že ať šlápnu, kam šlápnu, všude je noha souseda, případně židle od stolu. Motali jsme se po sále jako vítr v bedně. S přibývajícimi lekcemi narůstal počet ukopnutých palců jak u dívek, tak i u chlapců.

Teď máme polovinu lekcí za sebou a už nám to celkem jde. Alespoň to mistr prohlašuje, jestli si to i myslí doopravdy, to je druhá věc. Možná to dotáhneme do StarDance! Možná!

Magdalena K. AZT2

Jana Coufová MSR 1

KULTURNÍ ŽIVOT STUDENTŮ

Ze světa filmu

Listopad 2013:

Křídla Vánoc (od 14. 11. 2013)

Hrdinové filmu dostanou možnost něco si přát a jejich život se tak rozeběhne směrem, který si sami určili. Řada „náhod“ jim přinese to, co chtěli, a tak mají možnost si svá přání prožít. V životě jsme zodpovědní nejen za vše, co děláme, ale stejně tak i za to, co říkáme, co si myslíme a po čem toužíme.

Cesta za vánoční hvězdou (od 7.11 2013)

Mimořádně poutavý pohádkový příběh s ohromující filmovou výpravou a kostýmy se odehrává v překrásné zasněžené norské přírodě. Norský režisér Nils Gaup přináší její filmové zpracování, které natáčel na filmaři mimořádně oblíbeném hradu Pernštejn v Čechách.

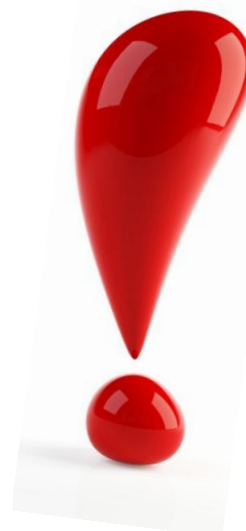
Umění

Andy Warhol v ČR – Hluboká nad Vltavou (Alšova galerie) – Zlatá šedesátá – Výstava již proběhla

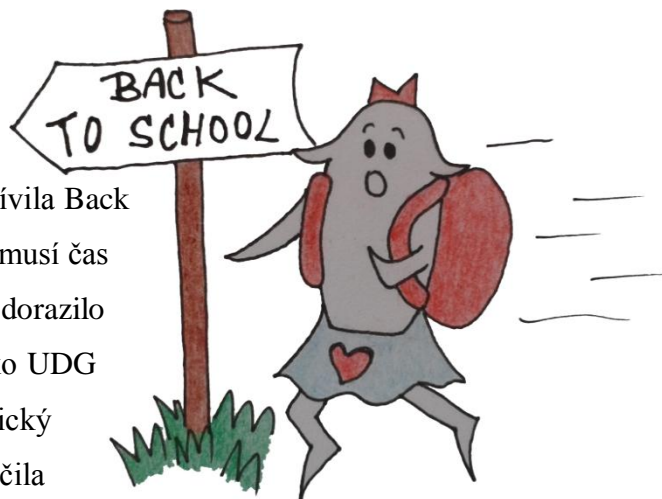
Maturitní plesy 2013/14

Třída	Datum konání	Místo
ZDA 4A	16. ledna	Pavilon Z - Výstaviště
ZDA 4B	6. prosince	Metropol
AZT 4	15. ledna	Metropol
LAA 4	9. ledna	ArtIGY
ZLY 4	23. ledna	Pavilon Z - Výstaviště

BACK TO SCHOOL

Jako milovník živé muziky jsem i tento rok navštívila Back to school. Vypadnout z toho školního stereotypu musí čas od času asi každý. A proto na promáčenou louku dorazilo spousta lidí. Také kdo by si nechal ujít kapely jako UDG a Horkýže Slíže..., že? Tenhle koncert byl specifický a hlavně hodně k zasmání. Nejdříve se většina tlačila

tělo na tělo v připraveném stanu, ale jak zazněl první tón kapely UDG, všichni vyběhli a pařili i přes „vodopády“ deště. Hodiny připravovaný make-up všech dívek byl rázem tentam a učes taktěž. Vypadalo to opravdu komicky... tak příští rok zase... Co? ☺

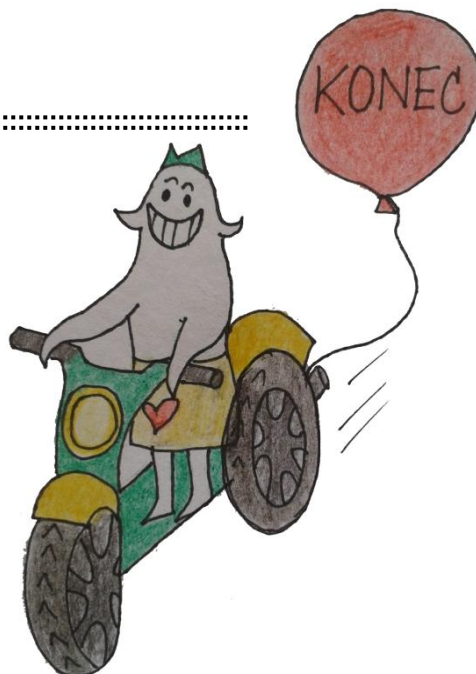
Viky

ZÁVĚR

PERLIČKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Redakce Podlavičníku se obrací na naše čtenáře s prosbou. Pište si pilně „perličky, přebrepty, brepty...“, shromažďujte si je, ale netajte je před námi. Všechny přece nemůžete uveřejnit v maturitních půlnočních novinách, buďte přející a podělte se.

Takže jsme museli opět sáhnout do našich archivů. Ale je to paráda. Čtěte.

Uč.: Kolik se vyloučí moči za 24 hodin?

Studentka: ????...asi 5litrů?

Uč.: Holky, neblázněte. Dyť to by byl průtokovej bojler.

Uč.: Chcete si napsat písemku?

13 hlasů sborově: NE!!!!

Uč.: Síla kolektivu je hrozná věc!

Uč.: Pneumokok je bakterie náročná na kultivaci. Ten chcípne, i když se na něj jen podíváte.

Zvídavá studentka: Pane doktore, to můžu chytit kapavku i na záchodě?

Vyučující doktor: Jistě, ale je to tam nepohodlný.

Studentka: Jan Werich byl ředitelem Divadla TBC (dost na to kašlal!)+

Téma AIDS

Student: Ale všichni přece používají kondomy.

Uč.: Jirko, kdyby všichni používali kondomy, tak bys tady nebyl!

Poznáte autora těchto nesmrtelných výroků?

Vyučující doktor: Víte, zjištění dechové aktivity musí být ráz dva a ne jak ve filmu, kdy maj pacienta svlečeného a čumí na něj jak husa do flašky.

Hemofilák s utrženou nohou, to nemá význam. To ho tam rovnou můžeme nechat a zasypat vápnem.

Jsme medicinmani.

Za prvé skočíte na člověka (ne že ho oberete) a vyšmátnete mu krkavici.

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELY:

**Viktorie Dvořáčková
Veronika Karasová
Andrea Lišková
Klára Ptáková
Tereza Kekrtová
Štěpánka Hercíková
Mirka Neubauerová
Vendula Janíčková
Magdalena Kletečková
Nikola Pokorná
Jana Coufová**